

Spadly hvězdy na spánky modřínů.
Zkus je najít. Bojíš se?
Každej hledá rodinu, děti i rodiče.
Podívej, venku kouří se
z cihlovejch komínů a my přesto známe chlad.
Přichází pomalu po úderech změny.
A ta je jako had. Zkouška mezi těly
Adama a Evy, noc je dlouhá.
Sám sobě budeš čelit, černá kůže anděla
pálí se o kamna. Spáchal jsi snad delikt?
Když jsi mu sdělil, že kráse nelze věřit,
dali tě do života, s černou páskou přes oči.
To ti neřekli, snad se jednou situace otočí
a diamanty lží se v netopýry změní, do jeskyní odletí
a z nich pak vyjdou Platonovy děti.
A ty se zeptáš proč nevidíš víc,
než jen stíny mlhy, co nejdou uchopit,
co nejdou pomilovat, ani vášní polít.
Chceš dát skutečnosti formu, ona vzpírá se.
Musíš si tím projít, teď ale spi, vždyť je noc.
Vždyť je noc...
Vždyť je noc...

Černý perly snů jsou děti neřestí,
zkažený možnosti. Kolik už jich bylo?
Všichni procházíme tmu ale i bezcestí.
Všichni procházíme tmu ale i bezcestí.
Všichni procházíme tmu ale i bezcestí.
A co ty světče víš, kde tu mají světlo?

Život, kmitání lidí a mūr.
V sobě mám samotu a skvrny inkoustu.
Je čas pohrdat noc rozevřela křídla
přinesla temný vějíř činů chvíle Otella.
Její plamenooké dívky jsou věčně krásné.
Krása je dcerou zrady, nikdo jí neuhne,
nikdo, nikdy, všichni jsme stejně zrádní
jak útes skály, přitom ochotní
podstoupit příboj vln, lehnout si s nocí
na stejné lože u stejné věže.
Toužíme po lidskosti, bijou se názory
jak vlna o útes, jsou opět ty samé hry,
opět ty samé řeči, opět ty samé řasy
přichycené na mé tváři. Je noc.
Je snad ona někdy neklidná jak my?
Průvod poutníků s hlavou při zemi.
Chceme být dolmeny, pevnými cyniky,
pilíři štíhlých chrámů ve stylu gotiky.
Kolik mám času stát se opravdovým hrdinou?
Ptáš se sám sebe po nocích pod peřinou.
Jsi vůbec schopen být alespoň něčím,
můrou v záclonách, odvahou mezi lidstvím,
hrou mezi dětstvím, koncem předpříštím.
Noc se roztříští a přijde další.

Černý perly snů jsou děti neřestí,
zkažený možnosti. Kolik už jich bylo?

Všichni procházíme tmu ale i bezcestí.
Všichni procházíme tmu ale i bezcestí.
Všichni procházíme tmu ale i bezcestí.
A co ty světče víš, kde tu mají světlo?

Ona spí. Vždyť já vím. Záleží ti na ní. Chceš milovat.
Nevyjdeš jak ze sebe, není proč se litovat
to díky snaze člověka uchopit štěstí
je ta propast mezi vámi čím dál tím víc hluboká.
To jenom saze tvejch vzpomínek
ti zabloudila do oka. Přestaň plakat.
Zasekla se roleta. Vidiš?
Měsíc je úplný, chtěl bys být jak on.
Stále jasný po léta, ale Bože jak?
Když život provokuje nejasnými pohledy.
Manetovy olympy a vlci noci
si přitom ze zoufalství a přítomnosti pokušení
hryžou svoje ocasy. Básník jednou napsal:
Doby míjejí a je jen počasí.
Snad se mýlil, snad po nás zůstanou
semínka našich emocí a z nich pak vyrostou
modravé kaštiny společného stesku.
Modravé kaštiny společného stesku.
Modravé kaštiny společného stesku.

Černý perly snů jsou děti neřestí,
zkažený možnosti. Kolik už jich bylo?
Všichni procházíme tmu ale i bezcestí.
Všichni procházíme tmu ale i bezcestí.
Všichni procházíme tmu ale i bezcestí.
A co ty světče víš, kde tu mají světlo?